

Önkéntesek munka közben

Segítség a katasztrófában

Vörösiszap. Ennél többet nem kell mondani ahhoz, hogy felvillanjanak a borzalmas képek: az embermagasságig érő zagy, mely – ha közhelyesnek tűnik is, de – sorsokat, sőt életeket sodort magával. Az egyetem maroknyi csapata az irgalmatlan körülmények között jelesre vizsgázott – ezúttal emberségből.

SZÖVEG: PARDAVI MARIANN • FOTÓ: HENNEL TIVADAR

A szenzációhajhász médiát sokszor éri a vád: a nézettség érdekében azok a hírek kerülnek csak előtérbe, ahol több vér folyik, ahol sok az áldozat. Ezért aztán gyakran áll fel a tévénéző a készülék elől azzal a rossz szájjal, hogy a világban csakis rossz dolgok történnek. Az ajkai vörösiszap-katasztrófa azonban kitűnt a sok borzalom közül is: rossz döntések sorozata olyan megállíthatatlan lavinát indított el, mely végül hömpölygő áradat formájában öltött testet, s vitt magával mindent, amit az útjában

talált. Sokan szerettek volna segíteni, ám nem tudták, mihez is kezdjenek pontosan. Hennel Tivadar egyike volt azoknak, akik habozás nélkül termettek ott, ahol a legnagyobb a baj.

– Mivel nem volt pénzem, így csak a segítségem adhattam – kezdett beszámolójába szerényen Tivadar, ámbár hozzáteendő, a mondatban a csak szó természetesen idézőjelben értendő. – Debrecenben lakom, így nem vagyok érintett a tragédiában személyesen, de valamit tenni akartam. Sokan megváltják a lelküket

Itt már csendesen folydogál...

Kívü-belül pusztított az iszap

azzal, hogy elküldenek egy kétszázötven forintos sms-t a kármentőalap számára – persze ez is sokat számít, hiszen sok kicsi sokra megy, de én ennél többet akartam tenni.

Tivadar tehát fogta magát, és meg sem állt a bajbajutott Devecser határáig: mivel minden segítő kéz szükséges volt, így szinte csak annyit mondtak neki: „Ott a lapát, ott meg az iszap!”. A televízió nem képes átadni azt a mérhetetlen borzalmat, ami a tragédiák helyszínén látható – így volt ez a devecseri gátszakadásnál is. A házak falán az embermagasságú áradat nyoma, a romba dőlő épületek, az elsodort személyes tárgyak persze az otthoni fotelből is sokkolnak

– mindez azonban hatványozottan megrázó volt a vörösre festett tájon.

– Elképedtem a látottakon... Az ott töltött négy nap során az volt a

megpróbálják lakhatóvá tenni... Egy biztos volt: úgy nem maradhat. Szívszorító érzés, ahogy lapátoljuk ki az iszappal együtt a családi fényképet,

„Engem is meglepett, hogy ennyi hallgató jelentkezett önkéntesnek. Rengeteg a passzív ember manapság, akiket nem érdekel mások sorsa. Örülök, hogy az egyetemre járnak még kivételek!”

feladatomban, hogy a többiekkel együtt kipucoljunk egy házat. Olyan állapotban volt, hogy akkor még azt sem tudták róla megmondani, mi lesz a további sorsa: ledózerolják vagy

a gyerekek játékeit. Megdöbbentő látni a berendezett nappalit és a plafonig érő iszap nyomát... A kertek sem néztek ki jobban: amit beborított az iszap, az elpusztult...

Hennel Tivadart azonban nemcsak az ott látottak döbbsentették meg, hanem a hírekben hallottak. Úgy szóltak az információk, hogy nincs szükség segítőkre, csak szakemberekre. Ezzel szemben Devecser inkább hasonlított marsbéli tájra, mintsem arra a kedves falura, mely egykor volt...

Tivadar nem Devecseren vállalt először önkéntes munkát: a tavaszi nagy esőzésekkor Bicskén segítette a helyieknek. – Visszagondolva, tulajdonképpen az volt az iszapkatasztrófa főpróbája. Jó volt látni, ahogy a különböző emberek összefognak a közös cél érdekében. Erre a legjobb példa a homokzsák-lánc: nekem a polgármester adta, én egy rendőrnek, ő egy gárdistának, ő egy tűzoltónak...

– Talán minél kisebb mértékben akarták feltüntetni a tragédia súlyosságát, de tény: amikor ezek a szavak elhangzottak, még javában lapátolni kellett, ami nem igényel szakértelmet.

vezésben. A felhívásra végül busznyai hallgató jelentkezett, akik mellé a Kisalföld Volán is felsorakozott, s gépjárművel járult hozzá az akció sikeréhez.

„A házak falán az embermagasságú áradat nyoma, a romba dőlt épületek, az elsodort személyes tárgyak persze az otthoni fotelből is sokkolnak – mindez azonban hatványozottan megrázó volt a vörösre festett tájon.”

Négy napig voltam Devecseren, s mikor távoztam, úgy éreztem, mintha semmi nem változott volna. Ezért gondoltam úgy, hogy egyetemi csapattal térek vissza.

A gondolatot végül tettek követték: az egyetem részéről Író Béla főtítkárr állt a gondolat mögé, s segítette a szer-

– Pirkadattól napnyugtáig tartott a munka, ugyanis nem mertük megkockáztatni ennyi emberrel az ott alvást. Nem biztos, hogy tudtak volna nekünk szállást adni. Úgy gondolom, nagyon látványos munkát végeztünk, egy egész utcát kitakarítottunk.

Hennel Tivadar teljes védőfelszerelésben

Egy egész utcát takarítottak ki a hallgatók

Gipszet szórtak, lapátoltak – az előbbi azért szükséges, hogy megkösse a kocsonyás állagú iszapot, s ne folyjon le a lapátról. Persze nemcsak – Tivadar szavaival élve – homokozni kellett, hanem volt, aki ruhákat pakolt, lakásokat takarított.

– Igazából nem az lepett meg a leginkább, hogy milyen állapotok uralkodnak Devecseren, hanem az, hogy az emberek nem vesztették el a jókedvüket a kilátástalannak tűnő helyzetben sem. Nemcsak az önkéntesek dolgoztak vidáman, hanem a helyiek is! Persze, aki elvesztette a házat, nem mosolygott szakadatlanul, de ő sem siránkozott, hanem tette a dolgát. Rendkívül jó hangulatban folyt a munka, külön hasznos volt, hogy a védőruha miatt csak a szemünk látszott ki, ezért mindenki tegeződött mindenkivel. Igyekeztünk azért segíteni egymást az eligazodásban, ezért a tűzoltók például a rangjelzéseiket festették fel iszappal a hátukra, mi pedig a monogramunkat kentük fel – mesélt az első önkéntesakcióról Tivadar, s hozzátette, a másodikat sajnós betegség miatt nem tudta megszervezni, így az Hódosi Gergely hallgató munkáját dicséri.

– Engem is meglepett, hogy ennyi hallgató jelentkezett önkéntesnek. Rengeteg a passzív ember manapság, akiket nem érdekel mások sorsa. Örülök, hogy az egyetemre járnak még kivételek! ■